Ἔτος ΙΕ' — Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ τῇ 31 ΜΑΡΤΙΟΥ 1902 — Ἀριθ. 701

Ἐφημερὶς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ
ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν ἀρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ. χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ
27-ὁδὸς Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ' ἑκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπὶ τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν.

Συνδρομηταὶ ἐγγράφονται εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς
Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν
καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργ καὶ «Ἑστίας»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὑρίσκονται παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἅπασι τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ. ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρόγραφα δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν τῆς ἀποστελλούσης δὲν εἶναι δεκτά. - Πᾶσα ἀγγελία ἀφορῶσα εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Αἱ μεταβάλλουσαι διεύθυνσιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι γραμματόσημον 50 λεπτῶν πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ ἑορτὴ τῆς Σημαίας.—Περὶ τὸ λίκνον (ὑπὸ νέας μητρός).— Ἡ πόλις τῶν μελισσῶν (κατὰ μετάφρ. δος Εὶ. Νικολαΐδου).—Τὸ Νέον Συμβόλαιον.—Μία ἀκτὶς ἡλίου.—Ἐντυπώσεις μιᾶς βασιλίσσης τῆς μισοσαρκοστῆς.—Ἀπὸ τὸν κόσμον τῆς πολυτελείας.—Συνταγή.—Ἐπιφυλλίς: ἡ Ρόκα.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ

Ἡ σημαία εἶναι τὸ σύμβολον ἑνὸς ἔθνους, εἶναι τὸ οἰκόσημον ἑνὸς λαοῦ. Πτωχὰ καὶ πλούσια ἔθνη, λαοὶ κραταιοὶ καὶ λαοὶ μικροὶ καὶ ἀσθενεῖς εἰς τὴν σημαίαν των βλέπουν τὴν ἔννοιαν τῆς πατρίδος ἐνσαρκωμένην, βλέπουν τὴν μεταξύ των συγγένειαν καὶ τοὺς ἠθικοὺς δεσμούς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀπορρέει ἡ ἐθνικὴ δύναμις καὶ τὸ ἐθνικὸν μεγαλεῖον. Ἓν τεμάχιον ὑφάσματος, γαλανόν, ἢ κόκκινον ἢ λευκόν, ἀνηρτημένον ἐπάνω εἰς ἕνα κοντόν, εἶναι τὸ ἅγιον εἰκόνισμα τῆς πατρίδος εἰς τὰ κελεύσματα τῆς ὁποίας ὅλοι ὀφείλουν ὑποταγὴν καὶ σεβασμόν.

Καὶ ὅταν ἑορτάζῃ ἡ πατρὶς μίαν μεγάλην ἐθνικὴν ἑορτὴν τῆς συστάσεώς της εἰς ἔθνος, ἢ της ἀναστάσεώς της ἀπὸ θάνατον, ἢ της ἀπελευθερώσεώς της ἀπὸ τὴν δουλείαν, ἑορτάζει ἰδίως καὶ κατ' ἐξοχὴν ἡ σημαία, ἡ ὁποία, εἴτε ἀπὸ πολύτιμον, εἴτε ἀπὸ ἁπλοῦν ὕφασμα, εἴτε μεγάλη, εἴτε μικρά, εἴτε ἀνεμιζομένη ἐπὶ μεγάρων, εἴτε ἐπὶ καλυβῶν, φαίνεται ὡς νὰ ψάλλῃ τὸ ἄσμα τῆς ἐθνικῆς ἑορτῆς, τὸ ἄσμα τῆς ἑνότητος καὶ τῆς ἀδελφοσύνης ὅλων ὑπὸ ἓν κοινὸν ἰδανικόν.

Πρωχθὲς μὲ τὴν ἐπέτειον τῆς ἀπελευθερώσεώς μας ἦγε καὶ ἡ ἰδική μας σημαία τὴν ὡραίαν καὶ μεγάλην της ἑορτήν. Καὶ μαζὶ μὲ αὐτὴν οἱ μικροὶ πατριῶται τῆς αὔριον, οἱ στρατιῶται τῆς γενεᾶς τοῦ μέλλοντος, ἑώρτασαν μὲ ἄσματα καὶ θούριαι τὴν ἐθνικήν μας ἑορτήν, ἄσματα ξένα πρὸς αἱματοχυσίας καὶ κλαγγὰς ὅπλων καὶ ποδοβολητοὺς ἵππων καὶ πόνους καὶ πληγὰς καὶ ἀγωνίας ἐρημώσεων καὶ καταστροφὰς καὶ δηώσεις καὶ μαρτύρια, τὰ ὁποῖα ἀποτελοῦν διὰ τὴν γενεὰν τὴν ἰδικήν μας τὴν ἱστορίαν τὴν χαρμόσυνον καὶ θλιβερὰν μαζὶ τῆς γαλανῆς σημαίας μας.

Διότι δυστυχῶς δὲν ἀνέτειλεν ἀκόμη ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἡ ἑορτὴ τῆς σημαίας κάμνει νὰ λησμονοῦνται τὰ κακά, τὰ ὁποῖα σκορπίζουν γύρω των αἱ ἐπαναστάσεις καὶ οἱ πόλεμοι, δὲν ἀνέτειλεν ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν αἱ ἐθνικαὶ ἑορταὶ εἶναι συγχρόνως ἑορταὶ ἀγάπης καὶ εἰρήνης καὶ χαρᾶς καὶ ἐθνικοῦ πλούτου καὶ προόδου. Σήμερον ἀκόμη μεθ' ὅλον τὸν ἐπιτευχθέντα πολιτισμὸν αἱ ἀναστάσεις καὶ αἱ ἐλευθερίαι ἐξαγοράζονται μὲ αἷμα καὶ μὲ ζωὴν ἀνθρώπων καὶ μὲ ἑκατόμβας ἀνθρωπίνων σκελετῶν. Ἡ εἰρήνη καὶ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν πλησίον, τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ χριστιανοὶ ὤφειλαν νὰ ἔχουν ὡς ἔμβλημα τῆς κοινῆς θρησκείας, μένει γράμμα νεκρόν, διατηρεῖται μόνον κατὰ τύπους.

Ἀλλ' αἱ γενεαὶ τοῦ μέλλοντος θὰ ἔχουν ἀναντιρρήτως νὰ κάμουν κάτι καλλίτερον παρὰ νὰ ἀγοράζουν μὲ τὸ αἷμα τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἰσότητα, εὐθὺς ὡς ἡ δικαιοσύνη ρυθμίσῃ τὰ νέα ὅρια τῶν ἐθνῶν καὶ ἡ ἀλήθεια, ἡ ἐπὶ τόσους αἰῶνας φενακιζομένη, ἀνακτήσῃ τὸ κράτος της ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων.

Τότε ὁ πολιτισμὸς τῆς σήμερον θὰ φαίνεται παρωδία πολιτισμοῦ, τότε ἐθνικαὶ ἑορταὶ θὰ τελοῦνται εἰς ἀνάμνησιν τῶν σταθμῶν τῆς προόδου τῆς ἀληθινῆς καὶ ὄχι τῆς κατὰ συνθήκην· τότε τὴν χαρμόσυνον ἀλλὰ καὶ ὀδυνηρὰν ἀνάμνησιν τῆς ἡμέρας τῶν ἀγώνων καὶ θυσιῶν αἵματος, δι' ὧν οἱ πρόγονοι ἐξησφάλισαν τὴν ἐλευθερίαν των θὰ σκιάζῃ κάπως ἡ δόξα τῶν ἀπογόνων, μία δόξα μεγάλη καὶ ὡραία, διότι θὰ ὑψώνεται ἐπὶ τοῦ στυλοβάτου τῆς ἀγάπης καὶ τῆς προόδου, αἱ ὁποῖαι θὰ ὁδηγοῦν καὶ ἡμᾶς εἰς τὸν δρόμον τὸν με-

γάλον καὶ δαφνοστόλιστον, τὸν ὁποῖον οἱ προγονοί μας ἤνοιξαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

Τότε ἡ ἑορτάζουσα σημαία ἀντὶ νὰ φαίνεται ψέλλουσα θούρια καὶ παιᾶνας καὶ ἀντηχοῦσα ἐν ταὐτῷ γόους ἀγωνίας καὶ θανάτου θὰ ἀνεμίζεται ὑψηλὰ εἰς τοὺς κυανοῦς ὁρίζοντας τῶν ἰδανικῶν καὶ θὰ ἐξυψοῖ τὰς ψυχάς μας εἰς κόσμους αἰθερίους, καὶ θὰ μεταρσιοῖ τὰ πνεύματά μας εἰς ὕψη ἀπρόσιτα διὰ τὴν γενεὰν τῆς σήμερον, ἡ ὁποία ἐζυμώθη μὲ τὸν ἄρτον τῶν προλήψεων καὶ διεπλάσθη ὡς ὅλαι αἱ σύγχρονοι γενεαὶ μὲ τὴν κατὰ συνθήκην ἀλήθειαν.

ΠΕΡΙ ΤΟ ΛΙΚΝΟΝ

Ὅλοι γνωρίζουν τοὺς ὡραίους στίχους μὲ τοὺς ὁποίους ὁ Βίκτωρ Οὐγκὼ περιγράφει τὴν χαρὰν, μὲ τὴν ὁποίαν δέχεται τὴν ἐμφάνισιν τοῦ παιδιοῦ ἡ οἰκογένεια :

Ὅταν τὸ παιδίον παρουσιάζεται, ὁ κύκλος τῆς οἰκογενείας χειροκροτεῖ μὲ φωνὰς χαρᾶς. Τὸ γλυκὺ βλέμμα του ποῦ λάμπει κάμνει νὰ λάμπουν ὅλοι οἱ ὀφθαλμοί.

Ὁποία χαρὰ δι' ὅλους καὶ ἰδίως διὰ τὴν μητέρα νὰ βλέπῃ τὴν ὑγείαν εἰς τὰ ροδοκόκκινα μάγουλα εἰς τὸ χαμόγελο τῶν χειλέων καὶ τῶν ματιῶν τοῦ παιδιοῦ της! Ἀλλὰ ἐπίσης πόσας ἀνησυχίας, πόσας θανασίμους στενοχωρίας ὑποφέρει ἂν αἴφνης βλέπῃ τὰ μάγουλα κιτρὰ ὠχρὰ καὶ τὰ μάτια ἄφωτα, ἐὰν τὸ μικρὸν ἀγαπητὸν αὐτὸ ὂν βήχῃ καὶ ἀδυνατίζῃ ὀλίγον κατ' ὀλίγον.

Ἡ ζωὴ ὅπου ζωογονεῖ τὸ ἀδύνατον αὐτὸ σῶμα· εἶνε ἕνας σπινθὴρ τὸν ὁποῖον κατὶ τὸ ἐλάχιστον δύνατκι νὰ σβύσῃ. Κάθε εἶδος ἀσθενείας δύναται νὰ εἶνε θανατηφόρος εἰς τὸ παιδίον, καὶ μάλιστα αἱ αἰφνίδιοι προσβολαί. Αὐτὴ ἡ λεπτότης ἀπελπίζει τὰς μητέρας, αἱ ὁποῖαι θὰ ἔδιδον εὐχαρίστως τὴν ἰδικήν των ζωὴν διὰ νὰ σώσουν τὴν ζωὴν τοῦ παιδιοῦ των.

Πόσον ἤθελον ἐκπλαγῆ αἱ τρυφεραὶ αὗται μητέρες, ἐὰν τοὺς ἔλεγον ὅτι συχνὰ αἱ μητρικαὶ φροντίδες των, αἱ φροντίδες ζήλου κακῶς ἐννοουμένου, κάμνουν θανάσιμον τὴν λεπτότητα τοῦ παιδιοῦ!

Καὶ ἐν τούτοις τίποτε δὲν εἶνε πλέον ἀκριβές. Μετὰ κόπου ἐννοεῖ τις τὸ παράλογον μερικῶν συστημάτων ἐφαρμοζομένων εἰς τὴν ἀνατροφὴν τῆς πρώτης ἡλικίας.

Μετὰ δυσκολίας δύνατά τις νὰ παρουσιάσῃ τὰς βασάνους εἰς τὰς ὁποίας ὑπόκειται τὰ νεογέννητα ἀπὸ ἐκείνους ὅπου ηὐχοντο νὰ τὰ ἴδουν νὰ ζήσουν. Ὅσον παράλογον, ὅσον παράδοξον καὶ ἂν φαίνεται τὸ πραγματικὸν εἶνε ἐν τούτοις αὐτό : ἀφ' ὅτου ὑπάρχει ἀνθρωπότης ἐρευρίσκει χιλίους τρόπους εἰς τὸ νὰ διαστρέψῃ τὴν φυσικὴν ἀνάπτυξιν τοῦ παιδιοῦ.

Ἡ ὄψις ἐνοχλουμένη ἀπὸ τερατώδεις παραμορφώσεις.

Ἴσως νομίζετε, ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ πολιτισμοῦ, ὅτε οἱ ἄνθρωποι ἦσαν μᾶλλον φυσικοί, ἔφυγαν τὸ παιδίον νὰ μεγαλώσῃ ἐλεύθερον ὡς ἕνα φυτόν. Τὸ ἐναντίον εἶνε ἀληθές. Ἕνα εἶδος ἐνστίκτου κάμνει τοὺς βαρβάρους λαοὺς νὰ ἐμποδίζουν τὸ ἔργον τῆς φύσεως. Διὰ διαφόρων πιέσεων ἀλλάζουν τὸ σχῆμα τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ νεογεννήτου καὶ νομίζουν ὅτι τοὺς δίδουν καλλονήν. Διὰ τοὺς Ἰνδοὺς τῆς Νοτίου Ἀμερικῆς τίποτε δὲν εἶνε πλέον θαυμάσιον ἀπὸ κεφάλι, τὸ ὁποῖον ἔχει σχῆμα κώνου ζακχάρεως· ἄλλαι φυλαὶ ἔχουν ἰδιαιτέραν προτίμησιν διὰ τὸ πολὺ μικρὸν μέτωπον ἢ τὸ ἐναντίον διὰ τὸ μέτωπον τὸ μεγάλο καὶ ἐξέχον, τὸ ὁποῖον ἐπισκιάζει τὸ ἄλλο πρόσωπον. Οἱ Kirghiz τῆς Σιβηρίας διὰ πιέσεως τῆς χειρὸς πλαταίνουν τὸ πρόσωπον τῶν παιδιῶν των, ἡ μύτη γίνεται σιμὴ, τὰ μάτια ἀπομακρύνονται τὸ ἓν τοῦ ἄλλου, τὰ μήλα ἐξέχουν.

Ἰδοὺ θὰ εἴπητε, ἔθιμα βάρβαρα καὶ τὰ ὁποῖα δὲν ἀπαντᾷ τις παρὰ εἰς χώρας ἀγρίας. Καὶ ὅμως πρὸ ὀλίγου χρόνου [illegible] ἀναλογα [illegible] καὶ εἰς τὰς ἐπαρχίας τὰς γαλλικάς. Παραδείγματος χάριν, εἰς τὴν Auvergne ἦτο συνήθεια νὰ προσδένουν στερεὰ τὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ εἰς ἕνα σκληρὸ μαξιλάρι καὶ ἐπάνω εἰς μίαν σανίδα ὅπως τὸ πίσω μέρος τοῦ κεφαλιοῦ γίνει πλατύ. Εἰς τὴν Γερμανίαν ἐπλάταινον τὴν κορυφὴν τοῦ κεφαλιοῦ διὰ δυνατῆς πιέσεως μὲ ἓν εἶδος σκούφιας, ἡ ὁποία εἶνε δεμένη κάτω ἀπὸ τὸ σαγόνι. Εἰς τὴν Toulouse τὰ κεφάλια εἶχον σχῆμα ἐπίμηκες καὶ τοῦτο ἐγίνετο δι' ἑνὸς ἰδιαιτέρου καλύμματος τῆς κεφαλῆς, τὸ ὁποῖον εἶχε αὐτὴν τὴν ἰδιότητα. Εἰς τὰς Deux-Sèvres τὰ παιδιὰ καὶ ἰδίως τὰ κοριτσάκια ἐφοροῦσαν ἕνα εἶδος καπέλλου ἀπὸ σκληρὸ χαρτόνι, τὸ ὁποῖον ἀκουμβοῦσε εἰς τὰ μαλακὰ ἀκόμη κόκκαλα καὶ ἔκαμνεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ μέτωπον μίαν βαθεῖαν γραμμὴν ἀπὸ τὸ ἕνα αὐτὶ ἕως τὸ ἄλλο. Τὸ κεφαλόδεμα τοῦ μικροῦ τῆς Νορμανδίας ἦτο ἐπίσης ἐπιβλαβὲς καὶ ἀκόμη περισσότερον διότι αἱ χωρικαὶ εἶχον τὴν φοβερὰν συνήθειαν νὰ τὸ δένουν σφιχτά. Βεβαίως ὅλα αὐτὰ ἦσαν καταστρεπτικὰ διὰ τὸ μυαλό, τὸ ὁποῖον πιεζόμενον οὕτω δὲν ἠδύνατο νὰ λειτουργῇ καὶ κατεδικάζετο τὸ παιδίον νὰ γίνῃ ἠλίθιο, ἢ νὰ τρελλαθῇ. Καὶ πράγματι εἰς τὰ φρενοκομεῖα τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ περισσότεροι ἀσθενεῖς ἦσαν ἐκεῖνοι τῶν ὁποίων τὰ κεφάλια εἶχον παραμορφωθῇ.

(ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Η ΠΟΛΙΣ ΤΩΝ ΜΕΛΙΣΣΩΝ

ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Α'.

Μία πόλις, ἡ ὁποία θὰ ἦτο πόλις εἰρήνης καὶ ἐργασίας, ὅπου θὰ ἐβασίλευεν ἡ τάξις, ὅπου θὰ εἶχον διὰ μοναδικὸν ὁδηγὸν τὸ πνεῦμα τῆς ἀτομικῆς των θυσίας διὰ τὸ κοινὸν συμφέρον· ἰδοὺ τὸ πρότυπον, τὸ ὁποῖον ὀνειρεύονται ἀπὸ τὴν ἐποχὴν ὅπου ἔγειναν κοινωνίαι διωργανωμέναι, οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Κρατῶν, αἱ κοινότητες, οἱ νομοθέται καὶ οἱ φιλόσοφοι.

Θαυμάσιαι θεωρητικῶς αἱ ἰδεωδεις αὐτοὶ κοινωνίαι, φαίνονται ὅτι εἶνε ἀπραγματοποίητοι πρακτικῶς. Καὶ ὅμως ὑπάρχουν αἱ πρότυποι αὗται πόλεις, αἱ ἀδύνατον νὰ κτισθοῦν, αἱ δημοκρατίαι αὗται τοῦ Πλάτωνος, καὶ ἔλυσαν τὸ πρόβλημα, τὸ ὁποῖον μᾶς ἀνησυχεῖ περισσότερον: ἡ εὐτυχία τῆς κοινότητος γίνεται ἀπὸ τὴν ἕνωσιν χιλιάδων δυνάμεων, ἡ ἐργασία ὡς αὕτη ἔχει διοργανωθῆ διά τι κοινὸν συμφέρον, ἡ ἰσότης εἶνε τελεία καὶ δὲν ὑπάρχει θυσία, τὴν ὁποίαν νὰ

μὴ κάμνουν τὰ ἄτομα διὰ τὴν εὐημερίαν τοῦ ἔθνους, δηλ τῆς διαιωνίσεως τοῦ γένους.

Μόνον ἡ πόλις αὕτη δὲν ἔχει κτισθῆ ἀπὸ ἀνθρώπους. Ὁ παράδεισος αὐτὸς τῶν νομοθετῶν, ἡ εὐτυχὴς αὐτὴ πόλις τῶν κοινωνιολόγων, εἶνε ἡ πόλις τῶν μελισσῶν.

Ἀρχιτέκτονες ἐξ ἐνστίκτου.—Γεωμέτραι ἐκ γενετῆς.

Εἰς ὅλας τὰς χώρας καὶ πάντοτε «αἱ φρόνιμοι συλλέκτριαι τῆς πρωινῆς δρόσου», αἱ ἀέρινοι ἐργάτριαι, ἔχουν ψαλλῆ ἀπὸ τοὺς ποιητάς, οἱ ὁποῖοι εὐχαρίστως συγκρίνουν ἑαυτοὺς μὲ αὐτάς· οἱ μήπως καὶ ποιηταὶ δὲν συνάζουν τὸ μέλι των ἀπὸ ἄνθους εἰς ἄνθος ; Οἱ φιλόσοφοι καὶ οἱ ῥήτορες εὔχονται οἱ λόγοι των νὰ ἔχουν τὴν γλυκύτητα τοῦ μέλιτος. Ἀλλ' ὅ,τι ἐφαντάσθησαν οἱ πλέον μεγάλοι ποιηταί, ὅ,τι καὶ ἂν ἐξηγοῦν τὰ πλέον λεπτὰ σύμβολα εἶνε πολὺ κατώτερον ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Διὰ νὰ γνωρίσωμεν τὴν θαυμασίαν ζωὴν τῶν μελισσῶν καὶ τὰ ἔκτακτα ἤθη των πρέπει νὰ συμβουλευθῶμεν τοὺς σοφοὺς φυσιολόγους, καὶ τότε θὰ μείνωμεν ἔκπληκτοι καὶ συγκεχυμένοι καὶ καθὼς λέγει ὁ Maeterling εἰς ἕνα σοφὸν βιβλίον του ἡ «Ζωὴ τῶν Μελισσῶν», δὲν θὰ ἠξεύρομεν τί πρέπει νὰ σκεφθῶμεν διὰ τὸ ἔνστικτον αὐτὸ τὸ πλέον βέβαιον ἀπὸ τὸ λογικόν μας.

Ἂς εἰσέλθωμεν κατ' ἀρχὰς εἰς τὴν βομβοῦσαν καὶ μυρισμένην πόλιν. Οἱ κάτοικοί της εἶνε ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι τὴν κατεσκεύασαν, ἦσαν οἱ ἀρχιτέκτονες καὶ ποίου εἴδους ἀρχιτέκτονες! Ὅλη ἡ ἐπιστήμη τριάντα αἰώνων δὲν ἐπραγματοποίησε ἀκόμη ἀριστούργημα ἀνώτερον ἀπὸ τὴν ἁπλῆν κυψέλην τῶν ἐξοχῶν μας. Κάτω ἀπὸ τὸν ὑψηλὸν κῶνον τοῦ ἀχύρου, τὸν ὁποῖον σκιάζει μία δρῦς ἢ μία μηλιά, κτίζεται ὁλόκληρος πόλις σύμφωνα μὲ ἓν θαυμάσιον σχέδιον, μὲ δρόμους, σταυροδρόμια, μὲ μεγάλας ἀρτηρίας, διὰ τὸν ἀερισμόν, μὲ μεγάλας ἀποθήκας ὅπου ἀποθηκεύονται τὰ προϊόντα τῶν ἐργατριῶν, μὲ ἔργα ἀμυντικὰ διὰ τοὺς ἐξωτερικοὺς ἐχθρούς.

Πρέπει νὰ ἴδῃ τις μίαν κυψέλην διὰ νὰ ἐκτιμήσῃ τὴν μέθοδον καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῆς ἐργασίας τῶν μελισσῶν. Μόλις ἐκλέξουν τὴν θέσιν, ἀμέσως ἀρχίζει καὶ ἡ ἐργασία. Ἄλλαι πηγαίνουν εἰς τὰ πέριξ διὰ νὰ ἴδουν τὴν βλαστησιν καὶ νὰ ἀνακαλύψουν τὰ καλλίτερα μέρη. Πρὶν νὰ ὑπάγουν διὰ τὴν ἐργασίαν αὐτῶν τριγυρίζουν ἐμπρὸς εἰς τὴν κυψέλην, σημαδεύουν τὴν θέσιν, τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα Καὶ τότε δύνανται νὰ πετάξουν μὲ ὅλην τὴν ταχύτητά των ἡ ὁποία φθάνει εἰς 209 κιλόμετρα τὴν ὥρα. Καὶ δὲν ὑπάρχει φόβος, ὅτι δὲν θὰ ἐπανεύρουν τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔφυγον, διότι ἐνθυμοῦνται πολὺ μεθοδικῶς.

Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ἐξετάζουν τοὺς τοίχους, κλείουν καὶ τὰς πλέον μικρὰς τρύπας, καθαρίζουν τὸ πάτωμα καὶ εἶνε ἔκτακτος ἡ ἐνεργητικότης των. Τέλος τὸ ἔδαφος ἶνε ἕτοιμον, δύνανται νὰ κτίσουν. Τότε ὅλαι αἱ ἐργάτριαι ἀνεβαίνουν εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς κυψέλης καὶ ἰδοὺ ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὸ βάθος τοῦ ἄνω μέρους κατέρχεται ἕνας κῶνος ἀνάποδα καμωμένος ἀπὸ χιλιάδας μελίσσας τὴν μίαν πλησίον τῆς ἄλλης ἐνῷ ἡ θερμότης γίνεται πολὺ μεγάλη. Ἔπειτα ἀπὸ δέκα ὥρας τοιαύτης ἀκινησίας καὶ θερμότητος πάντοτε αὐξανούσης ὅλαι αἱ μέλισσαι ἔχουν περὶς τῆς κοιλίας των πλάκας λευκὰς καὶ γυκλιστερὰς· εἶνε τὸ κερί, τὸ ὁποῖον γίνεται μὲ τὸν παράδοξον αὐτὸν τρόπον. Τότε ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην μὲ τάξιν καὶ ταχύτητα αἱ μέλισσαι ἐξαπλοῦνται εἰς τὸ ἄνω μέρος τοῦ κώνου Μὲ τὸ στόμα καὶ μὲ τὰ πόδια ζημώνουν τὸ κερὶ καὶ τὸ τοποθετοῦν εἰς τὸ μέσον.

Μετ' ὀλίγον ἡ κυψέλη εὑρίσκεται χωρισμένη, κατὰ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ὕψους, εἰς πέντε, ἓξ καὶ ἐνίοτε δέκα ἀκτῖνας ἀπὸ κερὶ ἀκριβῶς παραλλήλους. Κάθε ἀκτὶς εἶνε διπλοῦν κατασκεύασμα ἐξαγώνων μικρῶν διαμερισμάτων. Εἶνε αἱ τρύπκι τῆς μελόπηττας. Αἱ πλέον μικραὶ εἶνε προσδιωρισμέναι εἰς τὸν μεγάλον ἀριθμὸν τῶν μελισσῶν, εἰς τὰς ἐργατίδας, ἄλλαι μεγαλείτεραι διὰ τοὺς ἀρσενικούς, καὶ αἱ τελευταῖαι αἱ μεγαλείτεραι ὅλων εἶνε διὰ τὰς βασιλίσσας. Μέσα εἰς τὰς μικρὰς αὐτὰς κατοικίας τὰς 80,000 τὸν ἀριθμὸν διὰ μιαν κυψέλην 40 λιτρων, αἱ εὐλύγιστοι ἐργάτριαι φυλάττουν τὸ μέλι τῶν ἀνθέων, τοποθετοῦν τὰ αὐγά, τοὺς σκώληκας καὶ τὰς νύμφας.

Ἡ κυψέλη εἶνε ἕνα ἀριστούργημα. Ἡ θαυμασία γνῶσις τῆς μελίσσης, τὸ οἰκονομικόν της πνεῦμα καὶ τὸ προβλεπτικὸν φαίνονται παντοῦ. Ἡ μέλισσα ἠξεύρει ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον κάμνει καὶ δὲν ἐργαζεται εἰς τὰ τυφλά. Οὐδέποτε ἀφίνει τὸ σχέδιον, τὸ ὁποῖον ἔχει παραδεχθῆ.

Μεταξὺ διαφραγμάτων εἶνε αἱ μακραὶ ὁδοὶ ὅπου κινεῖται τὸ ἐργατικὸν πλῆθος. Τὸ πλάτος τους εἶνε ἀκριβῶς ἀρκετὸν διὰ νὰ περνοῦν δύο μέλισσαι, οὔτε ἕνα χιλιοστὸν περισσότερον ἢ ὀλιγώτερον. Ζήτημα σπουδαῖον εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν τοῦ μέλιτος, ὅπου ἡ θερμότης εἶνε μεγάλη, εἶνε τὸ ζήτημα τοῦ ἀερισμοῦ καὶ αὐτὸ ὅμως αἱ μέλισσαι τὸ ἔλυσαν ἀφήσασαι μεταξὺ τῶν μελοπηττῶν διαστήματα ἐλεύθερα διὰ νὰ ἀνανεοῦται ὁ ἀήρ.

Τέλος ἡ πόλις ἔχει τὰ προτειχίσματά της διότι ἡ κυψέλη ἔχει ἐχθροὺς φοβεροὺς ἀπὸ τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ προφυλάττῃ τὸν χρυσὸν θησαυρόν της, τὰς κάμπας, τὰς πεταλούδας καὶ τοὺς ποντικούς, οἱ ὁποῖοι ἠμποροῦν νὰ καταστρέψουν εἰς μίαν ὥραν ὅλην τὴν θαυμασίαν αὐτὴν ἐργασίαν. Εἰς τὴν εἴσοδον λοιπὸν ὑψοῦνται μικραὶ στῆλαι ἀπὸ κερὶ τόσο πλησίον ἡ μία τῆς ἄλλης, ὥστε ὁ ἐχθρὸς νὰ μὴν δύναται νὰ περάσῃ.

Ἐνίοτε ὅμως ἡ εἴσοδος ἐκβιάζεται καὶ ὁ ἐχθρὸς εἰσέρχεται. Ὁ πλέον ἐπικίνδυνος εἶνε ἕνα εἶδος μεγάλης πεταλούδας χνουδωτῆς, ἡ ὁποία ἔχει εἰς τὴν ῥάχιν μίαν κεφαλὴν σκελετοῦ καὶ ἡ ὁποία δὲν αἰσθάνεται τὰ κέντρα τῶν μελισσῶν. Οἱ γενναῖοι κάτοικοι τότε πίπτουν ὅλοι μαζῆ ἐναντίον της καὶ τὴν σκεπάζουν μὲ ἕνα εἶδος ρετσινιοῦ, τὸ ὁποῖον συνάζουν ἀπὸ τοὺς νέους βλαστοὺς τῶν δένδρων. Ἡ κατηραμένη πεταλοῦδα πεθαίνει μέσα σ' ἕνα τάφο ἀπὸ κερί.

Τὰ ἐπιτάφια αὐτὰ κτίρια εἶνε πολυπληθῆ μέσα εἰς τὰς πόλεις τῶν μελισσῶν, τινὰ δ' ἐξ αὐτῶν περιέχουν μικροὺς ποντικοὺς φονευθέντας ἐντὸς τῆς κυψέλης καὶ τῶν ὁποίων τὰ πτώματα ἔμειναν ἐκεῖ. Αἱ μέλισσαι ἀποφεύγουν τὴν σῆψιν τῶν θυμάτων των, διότι αὐτὸ θὰ τὰς ἐδίωκε ἀπὸ τὴν κατοικίαν των, διότι εἶνε πολὺ καθαραί. Καμμία ἀκαθαρσία δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν κυψέλην καὶ ἔχει παρατηρηθῆ ὅτι ἂν δὲν δύνανται νὰ ἐξέλθουν διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς καθαριότητος προτιμοῦν τὸν θάνατον παρὰ νὰ χαλάσουν τὴν κυψέλην των.

(Ἐκ τοῦ γαλλικοῦ.)

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Τὴν κυκλοφορήσασαν εἴδησιν τῆς πυρκαϊᾶς τῆς χριστιανικῆς συνοικίας τῶν Χανίων, διεδέχθη τὴν ἐπαύριον ἡ ἄφιξις δύο ἀτμοπλοίων, τὰ ὁποῖα ἔφεραν εἰς Πειραιᾶ γυναικόπαιδα. Ὅπως ἦσαν μὲ τὰ νυκτικά των εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς καταστροφῆς, ἀφῆκαν τὰ πυροπολούμενα σπίτιά των εἰς ἐρείπια, ἐπεβιβάσθησαν εἰς τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιον, τὸ ὁποῖον εἶχε περάσει ἀπὸ τὴν πόλιν των καὶ κατέφθασαν εἰς τὸν Πειραιᾶ.

Ὁ κύριος καὶ ἡ κ. Λάϊν εἶχαν ἑτοιμασθῆ νὰ φύγουν διὰ Κρήτην. Ἀκριβῶς δὲ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν αὐτοὶ ἐπεβιβάζοντο τοῦ ἀτμοπλοίου ἐξήρχοντο ἐξ αὐτοῦ οἱ πρόσφυγες.

Τὸ θέαμα τῆς συγκεντρώσεως σωρηδὸν ὑπερπεντακοσίων ἀνθρώπων ἐντὸς πλοίου μικροῦ, τὸ ὁποῖον μόλις ἑκατὸν ἐπιβάτας θὰ ἠδύνατο νὰ περιλάβῃ, ἦτο ἀποκαρδιωτικόν.

Κατάστρωμα, κοιτῶνες, ἑστιατόρια, ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ πλοίου ἦσαν γεμᾶτα ἀπὸ ἀνθρώπους κάθε κοινωνικῆς τάξεως καὶ κάθε ἡλικίας. Ἡ ἀριστοκράτις κυρία, ἡ μέχρι τῆς χθὲς ἀρχόντισσα, ἡ ζῶσα μέσα εἰς πολυτελῆ ἔπιπλα καὶ εἰς καλοπέρασιν, εὑρίσκετο αἴφνης ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν ἡμίγυμνος, χωρὶς κἂν ἕνα στρῶμα, ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ ξεκουράσῃ τὸ ταλαιπωρημένον σῶμά της ἀπὸ τὰς κακουχίας τοῦ ταξειδιοῦ καὶ ἀπὸ τὴν ἀγωνίαν τῆς τρομερᾶς καὶ ἀπροσδοκήτου καταστροφῆς. Ἐδῶ ἔκλαιεν μικρὰ παιδιά, ἐκεῖ οἰμῶζαν γέροντες, παρέκει ἄνδρες εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἡλικίας, χλωμοί, μὲ βλέμμα ἄγριον, ἐδάγκανον τὰ μουστάκια των, σιωπῶντες σιωπήν, ἡ ὁποία ἦτο τρομερωτέρα καὶ ἀπὸ τὰς κραυγὰς τῶν παιδιῶν καὶ ἀπὸ τοὺς στενάγμους καὶ τὰ δάκρυα τῶν γυναικῶν.

Οἱ σύζυγοι Λάϊν, συνοδευόμενοι ἀπὸ τοὺς φίλους των ἐζήτουν πληροφορίας περὶ τῆς καταστροφῆς ἀπὸ τοὺς ἀτυχεῖς πρόσφυγας. Ἡ πόλις καίεται, ἰδοὺ τί ἤκουαν ἀπὸ τὰ στόματα ὅλων. Τὰ σπίτια μας ρημάζονται ἔλεγαν πτωχαὶ γυναῖκες, τῶν ὁποίων ἡ μοναδικὴ περιουσία ἦτο ἕνα σπίτι καὶ ὀλίγα ἔπιπλα.

Μία δυστυχὴς εἰς τὴν ἀνεμοζάλην τῆς συμφορᾶς εἶχε ἀφήσει τὸ μωρό της εἰς τὴν κούνια, μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι τὸ εἶχε πάρει ὁ ἄνδρας της, ὁ ὁποῖος ἕως τὴν σιγμὴν ἐκείνην ἐκρύπτετο διὰ νὰ μὴ τὸν ἴδῃ μόνον ἡ δυστυχὴς μητέρα. Ἀτυχῶς τὸ μεγαλήτερο ἀγοράκι ἀντίκρυσε τὸν πατέρα καὶ ἤρχισε χαρούμενον νὰ φωνάζῃ : νάτον ὁ πατέρας. νάτον. Ὅταν ἡ δυστυχὴς ἀντελήφθη ὅτι τὸ παιδί της εἶχεν ἐγκαταλειφθῆ μέσα εἰς τὰς φλόγας, ἔρριψε μίαν τρομερὰν φωνὴν ἀπελπισίας καὶ ἔμεινεν ἀναίσθητος. Ἰατρό! Ἰατρό! ἐφώναναζαν οἱ ἄλλοι ἐπιβάται, τρέχοντες ἐδῶ καὶ κεῖ. Μιὰ γυναῖκα πεθαίνει, βοήθεια !

Ἡ κ. Λάϊν ἔτρεξεν ἀμέσως, ἐνῷ ὁ ἄνδρας της ἤνοιγεν ἓν κιβώτιον μὲ ἐπιδέσμους καὶ φάρμακα πρόχειρα, τὰ ὁποῖα εἶχαν πάρει μαζῆ των διὰ τοὺς τραυματίας καὶ τὰ θύματα τῆς συμφορᾶς.

Ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν βοηθουμένη καὶ ἀπὸ τὴν Ἄνναν καὶ ἀπὸ τὸν ἄνδρα της ἀπεμόνωνεν εἰς ἀνοικτὸν μέρος τοῦ καταστρώματος τὴν ἀναίσθητον γυναῖκα καὶ μὲ ἐντρίψεις εἰς ὅλον τὸ σῶμα καὶ θερμὲς μποτίλιες εἰς τὰ πόδια τὴν ἐπανέφερεν εἰς τὴν ζωήν.

Ὅλοι ἄνδρες καὶ γυναῖκες χωρὶς νὰ ἠξεύρουν ποία ἦτο ἡ κυρία ἐκείνη, ἡ ὁποία τοὺς ἀπεμάκρυνεν ἀπὸ τὴν πάσχουσαν ἠσθάνθησαν ὅμως ἐν εἶδος σεβασμοῦ καὶ εὐγνωμοσύνης διὰ τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον ἔδειξε καὶ διὰ τὴν ἄμεσον συνδρομήν, τὴν ὁποίαν παρέσχεν εἰς τὴν πατριώτισσάν των. Τόσον μάλιστα ἡ εὐγνωμοσύνη των ἦτο μεγαλειτέρα, ὅσον διεδόθη, ὅτι ἕνας πατριώτης των ἰατρὸς, τοῦ ὁποίου ἐζητήθη ἡ συνδρομή, ἀπήντησε μὲ πολὺ ἀπότομον τρόπον, ὅτι δὲν θὰ ἦτο τίποτε παρὰ νευρικά, καὶ νὰ τὸν ἄφηναν ἥσυχον.

Ὅταν ἐγνώσθη εἰς τὴν κ. Λάϊν καὶ τοὺς συντρόφους της ἡ τραγικὴ ἱστορία τῆς ἀτυχοῦς μητρός, τότε τὸ ὑπὲρ αὐτῆς ἐνδιαφέρον των ηὔξησε καὶ χωρὶς νὰ χρονοτριβήσουν καθόλου ἐπῆραν τὴν γυναῖκα ἐκείνην μὲ τὰ παιδιά της καὶ τὸν ἄνδρα της, τὴν ἔβαλαν μὲ μεγάλην προσοχὴν εἰς τὴν βάρκα, ἡ ὁποία τοὺς εἶχε φέρει τοὺς ἀπεβίβασαν εἰς τὴν προκυμαίαν καὶ τοὺς ἔφεραν εἰς Ἀθήνας μαζή των.

Ἐν τῷ μεταξὺ καὶ τὰ ἄλλα γυναικόπαιδα εἶχαν ἀποβιβασθῆ καὶ ἡ ἀστυνομία ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν μεγάλην τοῦ κόσμου παρὰ τὴν προκυμαίαν συγκέντρωσιν ἔμαθε τὴν ἄφιξιν τῶν προσφύγων, ἤρχισε νὰ συνενοῆται μετὰ τοῦ Ὑπουργείου περὶ τοῦ μέρους, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ ἐτοποθετοῦντο ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ναυαγοὶ τῆς εὐτυχίας.

Ὅσοι ἐν τούτοις ἐξ αὐτῶν εἶχαν εἰς τὰς Ἀθήνας συγγενεῖς ἢ φίλους καὶ ὅσοι ἀκόμη κατώρθωσαν φεύγοντες νὰ πάρουν ὅσα χρήματα εἶχαν πρόχειρα μαζῆ των, οἱ μὲν ἐσκορπίσθησαν εἰς τὰ διάφορα μικρὰ ξενοδοχεῖα, οἱ δὲ ἔσπευσαν νὰ ζητήσουν φιλοξενίαν παρὰ τῶν οἰκείων των.

Οἱ ἄστεγοι καὶ ἄσιτοι ὅμως ἦσαν οἱ πολλοί. Καὶ μέχρις οὗ ἡ ἀστυνομία καὶ τὸ ὑπουργεῖον καὶ ὁ Δήμαρχος Πειραιῶς λάβουν ἐπὶ τέλους μίαν ἀπόφασιν, ἐπέρασαν ὁλόκληρον τὴν ἡμέραν των εἰς τὸ ὕπαιθρον, ἄστεγοι καὶ χωρὶς ἐνδύματα, ὑπὸ οὐρανὸν βροχερόν, περιφερόμενοι οἱ ἄνδρες εἰς τοὺς πολυλασπωμένους δρόμους τοῦ Πειραιῶς καὶ αἱ γυναῖκες ὅλαι μὲ τὰ παιδιά ζητοῦσαι νὰ προφυλαχθοῦν ἀπὸ τὴν βροχὴν κάτω ἀπὸ τὰς τέντες τῶν διαφόρων καφενείων καὶ παντοπωλείων τῆς Πειραϊκῆς ἀκτῆς.

Τέλος περὶ τὸ βράδυ ἀπεφασίσθη νὰ ἀνοιχθοῦν αἱ θύραι τῆς νεοκτίστου πλευρᾶς τοῦ Ὀρφανοτροφείου Πειραιῶς καὶ ἐκεῖ μετεβέβησαν ὅλα τὰ δυστυχῆ ἐκεῖνα ὄντα, χωρὶς σκέπασμα ἢ στρῶμα, χωρὶς κἂν ἕνα κομμάτι ψωμὶ διὰ νὰ συνέλθουν ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν ὑγρασίαν τῆς διαμονῆς των ἐπὶ τόσας ὥρας ὑπὸ τὴν βροχήν.

Τὰ εὐρύχωρα διαμερίσματα τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἐγέμισαν ἀμέσως καὶ εἰς κάθε γωνίαν καὶ κάθε πλευρὰν τοίχου ἐφαίνετο ἡ χλωμὴ μορφὴ μιᾶς μητέρας, περιστοιχισμένης ἀπὸ ἕνα ἀριθμὸν παιδιῶν, ὀλίγων ἢ πολλῶν, τὰ ὁποῖα συνεσπειροῦντο κοντά της καὶ ἐζήτουν καὶ νὰ τὴν θερμάνουν καὶ νὰ θερμανθοῦν ἀπὸ αὐτήν.

Εἰς κάθε δωμάτιον ὑπῆρχε φαίνεται καὶ ἀνὰ εἰς ἢ δύο οἰκογενειάρχαι, οἱ ὁποῖοι ἠμποροῦσαν νὰ διαθέσουν μίαν ἢ δύο δραχμὰς καὶ εἰς τοὺς ὁποίους ἐπετρέπετο ἡ πολυτέλεια ἑνὸς κεριοῦ διὰ φωτισμὸν καὶ ἑνὸς ψωμιοῦ καὶ ὀλίγου κρασιοῦ, ὅπως κρατηθοῦν μέχρις οὗ ἐξημερώσει ἡ ἐπαύριον καὶ ἀποφασισθῆ ἡ τύχη των.

Δι' αὐτὸ μίαν ἢ δύο ὥρας μετὰ τὴν ἐκεῖ ἐγκατάστασιν των οἱ ἄνδρες ἐπανήρχοντο, ἔθεταν ἕνα κερὶ εἰς τὸ στόμιον μιᾶς μποτίλιας κρασιοῦ καὶ μὲ τὸν σουγιά των ἐχώριζαν εἰς κομμάτια ἕνα ψωμὶ καὶ τὸ ἐμοίραζαν εἰς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ παιδιά των.

Τὸ θέαμα τότε τῶν ὑπνωτηρίων ἐκείνων ὑπὸ τὸ τρεμοσβύνον φῶς ἑνὸς κηριοῦ παρουσίαζεν εἰκόνα ἀδυνηράν, ἀλλ' ἐν ταὐτῷ ἐξόχως γραφικήν. Γραῖαι, γέροντες καὶ μικρὰ παιδάκια ἀπετέλουν, οὕτως εἰπεῖν, τὰς κυριωτέρας φυσιογνωμίας, τὰς δύο ἡλικίας τῶν ἄκρων σημείων τῆς ζωῆς, τὸ γῆρας μὲ τὰς ρυτίδας καὶ τὴν ὀστεώδη μορφὴν καὶ τὰ παιδιὰ μὲ τὴν ἀνθηρότητα καὶ τὴν ἀμεριμνησίαν τῆς εὐτυχισμένης ἡλικίας.

Αἱ γραῖαι ἐμουρμούριζαν, ἐγκρύνιαζαν, ἐστέναζαν. Τὰ παιδάκια ἐφώναζαν, ἐγελοῦσαν, ἔκλαιαν. Ποῦ καὶ ποῦ μία μορφὴ ἀνδρικὴ ἐπρόβαλε μὲ δειλίαν ἀπὸ τὴν θύραν διὰ νὰ μάθῃ τί γίνονται οἱ ἰδικοί του, ἂν τὰ παιδιὰ ἀπεκοιμήθησαν, ἂν ἡ μητέρα ἀνεπαύθη. Καὶ ἀμέσως ἀπεσύρετο, διότι παρὰ τὰ ἰδικά του παιδιὰ ἐζήτουσε νέα κόρη νὰ ἀποκοιμηθῆ μὲ τὴν κεφαλήν της ἀκουμβισμένην εἰς τὸν τοῖχον, χωρὶς σκέπασμα, μὲ τὰ χέρια της σταυρωμένα εἰς τὸ στῆθος ὡσὰν καμμιὰ Παναγία Μουρίλου.

Οἱ νέοι ἐν γένει εἶχαν ἐξαπλωθῆ εἰς τοὺς διαδρόμους καὶ εἰς τὴν αὐλήν, οἱ ζωηρότεροι περιπατοῦντες ἐπάνω κάτω, οἱ μελαγχολικώτεροι εἰς ὁμίλους τοὺς ὁποίους ἐρώτιζαν τὰ τσιγάρα των, ὁ σύντροφος αὐτὸς τῆς δυστυχίας τῶν ἀνδρῶν εἰς τοιαύτας στιγμάς.

Μὰ ἦτο ὡς ἐνδεκα ὥραι, ὅταν ἡ ἔξω θύρα τοῦ Ὀρφανοτροφείου ἤνοιξε καὶ δύο ἄνδρες εἰσῆλθον ἀκολουθούμενοι ἀπὸ δύο χαμάληδες φορτωμένους μὲ δύο μεγάλα καφίνια, τὸ ἓν γεμᾶτον ψωμιὰ καὶ τὸ ἄλλο μὲ διάφορα τρόφιμα. Χοιρομέρια, ὄρτυθας ψητὰς, αὐγὰ βραστὰ, τυριὰ καὶ σαλάμια.

Ἡ κ. Λάϊν καὶ ἡ Ἄννα Δούκλ ἠκολούθουν. Μὲ τάξιν καὶ ἡσυχίαν εἰσήρχοντο εἰς κάθε χώρισμα, ἐμοίραζαν τὰ τρίψημά των ἀναλόγως πρὸς τὸν ἀριθμὸν κάθε οἰκογενείας, ἔλεγαν ὀλίγα παρηγορητικὰ λόγια καὶ ἀνεχώρουν. Ἐντὸς δύο ὡρῶν εἶχαν κάμει τὸν γύρον ὅλου τοῦ Ὀρφανοτροφείου καὶ μὲ τὸν σιδηρόδρομον τῶν ἑνδεκα ἀνεχώρησεν ἡ Ἄννα μόνη μὲ τὸν ὑπηρέτην τοῦ ξενοδοχείου.

Ἡ κυρία Λάϊν εἶχε μείνει, διότι αὕτη δὲν ἐμοίραζε μόνον τρόφιμα, ἀλλὰ καὶ φάρμακα καὶ ἰατρικὰς ὁδηγίας διὰ τοὺς ἀσθενεῖς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν ἀρκετοὶ μεταξὺ τῶν γυναικῶν καὶ τῶν παιδίων ἰδίως.

Ὅτι ἄλλως ἐπέβαλλεν εἰς τὴν νέαν γυναῖκα νὰ παραμείνῃ εἰς τὸ Ὀρφανοτροφεῖον ἦτο ἡ φρικτὴ κατάστασις μιᾶς ἐτοιμογένου γυναικός, ἡ ὁποία ἐκ τοῦ τρόπου τῆς βραδείας της καταστροφῆς εἶχε κατακληρθῆ ἀπὸ πόνους πρωΐου τοκετοῦ.

Ἡ κ. Λάϊν ἐκράτησε μαζῆ της τὸν διερμηνέα τοῦ ξενοδοχείου καὶ συνενοεῖτο δι' αὐτοῦ μὲ τοὺς πρόσφυγας διὰ νὰ ἀδειάσῃ ἐν μικρὸν μαγειρεῖον ἀπὸ τοὺς ἐκεῖ ἐγκατεστημένους ἄνδρας καὶ νὰ ἀπομονώσῃ τὴν πάσχουσαν μὲ τὴν μητέρα καὶ τὴν ἀδελφήν της.

Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχε στρῶμα, οὔτε σκέπασμα, ἔστειλε καὶ ἠγόρασεν ἀπὸ ἓν ξενοδοχεῖον ὅ,τι ἦτο ἀπολύτως ἀναγκαῖον, ἐτοποθέτησε τὴν ἀσθενῆ ἐπάνω, ἔκλεισεν ὡς ἠμπόρεσε τὴν θύραν καὶ μὲ τὴν ἰατρικὴν συνδρομήν της καὶ τὰ καλά της λόγια τῆς ἐνέπνευσε καρτερίαν καὶ θάρρος. Περὶ τὰ ἐξημερώματα ἐγεννήθη ἐν καλοθερμέρνο ἀγοράκι, ἀλλ' ἡ μητέρα κατελήφθη ἀπὸ αἱμορραγίαν τόσον ἰσχυρὰν ὥστε ἂν ἡ κ. Λάϊν δὲν εἶχε προμηθευθῆ προηγουμένως ἀπὸ τὸ πλησιέστερον φαρμακεῖον πᾶν ὅ,τι ἀπαιτῆται εἰς τοιαύτας περιστάσεις, βεβαίως ἡ ἀτυχὴς γυναῖκα θὰ ἀπεθνήσκεν.

ΜΙΑ ΑΚΤΙΣ ΗΛΙΟΥ

Ἕνα πρωὶ μία ἀκτὶς ἡλίου εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν μου. [illegible] μία ὡραία [illegible] ἡλίου, χαιρούμενη καὶ εὐκίνητη, λιγάκι εὔθραστος καὶ λεπτή, ἀλλὰ λαμπρὰ καὶ μὲ τρόπους πολὺ ἱπποτικούς.

Μὲ τόλμην πέρασε ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς μπερντέδες, μὲ ἕνα ἐλαφρὸ [illegible], πήδησε πάνου στὸν τάπητα, ὅπου ἄρχισε νὰ χορεύῃ φανταστικοὺς χορούς. Ἀλλὰ γρήγορα ἐβαρέθηκε καὶ ἄρχισε νὰ πηγαίνῃ ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μὲ ἰδιοτροπίαν, πῆγε καὶ χάϊδευε τὰς στρογγυλότητας τῶν πραγμάτων, ἔμεινε ἐπάνω εἰς τὰς προεξοχὰς καὶ διεσκέδαζε νὰ πηγαίνῃ παντοῦ, κλθρεφτίζετο στὸν κλθρέπτην μου καὶ ἐκρύπτετο μὲ προσοχὴν εἰς τὰς γωνίας.

Καὶ ἐξακολουθοῦσε τὸν τρελλὸ δρόμο της, πηγαίνουσα εἰς ὅλα τὰ μέρη, χωρὶς νὰ δίδῃ καμμίαν προσοχὴν εἰς τὴν παρουσίαν μου ἡ μικρὰ φιλάρεσκος ἀκτὶς τοῦ ἡλίου.

Καὶ διεσκέδαζα νὰ τὴν βλέπω, ὅταν μοῦ ἦλθε ἡ ἰδέα νὰ τὴν φυλακίσω διὰ νὰ μὴν ἠμπορέσῃ νὰ φύγῃ, διὰ νὰ τὴν ἔχω πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν μου, ἑτοίμην νὰ παρουσιασθῆ ἐμπρός μου εἰς τὰς ὥρας τῆς λύπης καὶ τῆς μελαγχολίας.

Διότι αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου ἔρχονται σπανίως νὰ χορέψουν μέσα εἰς τὴν κάμαρά μου. Καὶ ἐκτὸς τούτου, αὕτη ἦτο ἡ ὡραιοτέρα ἀπὸ ὅσας εἶχα ἴδῃ ποτέ

Τότε ἔλαβα ἕνα φιαλίδιον κρυστάλλινον καὶ προσπαθοῦσα νὰ συλλάβω τὴν ἀκτῖνα καὶ νὰ τὴν κλείσω ἐκεῖ μέσα. Ἀλλὰ μόλις ἐδοκίμαζα νὰ τὴν συλλάβω καὶ ἔφευγεν ἐλαφρά, ἐλαφρά, πηδοῦσεν εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ δωματίου καὶ ἄρχιζε νὰ χορεύῃ καὶ νὰ πηδᾷ παντοῦ ὥστε μοῦ ἦτο ἀδύνατον νὰ τὴν ἀκολουθήσω. Καὶ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὡς νὰ μὲ εἰρωνεύετο, ἤρχετο ἐπάνω εἰς τὸν ὦμόν μου ἢ εἰς τὰ μάτιά μου καὶ ἔφευγε ἀμέσως.

Τέλος, ἢ διότι ἠθέλησε ἢ διότι ἐγὼ τὸ κατώρθωσα τὴν συνέλαβα καὶ τὴν ἔκλεισα εἰς τὸ κρυστάλλινο μποτιλάκι καὶ καὶ τὸ ἐφύλαξα ὡς πολύτιμον πρᾶγμα.

Καὶ μίαν ἡμέραν ὅπου ἤμουν λυπημένος καὶ μελαγχολικός, διὰ νὰ διασκεδάσω μοῦ ἦλθεν ἡ ἰδέα νὰ ἐλευθερώσω τὴν ὡραίαν μου ἡλιακὴν ἀκτῖνα καὶ νὰ τὴν κάμω νὰ χορεύσῃ ἐμπρός μου.

Καὶ ἤνοιξα τὸ κρυστάλλινον μποτιλάκι.

Ἀλλ' ἦτο κενόν !

Leon Gantillat

ΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑΙ ΤΗΣ ΜΙΣΟΣΑΡΑΚΟΣΤΗΣ

('Εντυπώσεις τῆς Δος Poirier, Βασιλίσσης τῶν Βασιλισσῶν τοῦ 1901).

Δὲν εἶχον θρόνον παρὰ μεταξὺ τῶν καρπῶν καὶ λαχανικῶν τῆς Halles. Ἡ βασιλείκ μου ἐξετείνετο εἰς ἕνκ σωρὸν μήλων εἰς τὰ δεξιὰ καὶ ἕνκ βουνὸ ἀπὸ πολύτιμα λαχανικὰ τῆς μεσημβρίας ἀπὸ τ' ἀριστερά, καὶ δὲν εἶχον ποτὲ συλλογισθῆ τὰς τιμὰς πρὸ τῆς ἀξιομνημονεύτου ἡμέρας τοῦ παρελθόντος ἔτους ὅπου ὠνομάσθην βασίλισσα τῶν βασιλισσῶν. Ἀλλὰ ποτὲ δὲν συνεκινήθην τόσο, ἀκόμη καὶ αὐτὸ τὸ βράδυ τῆς στέψεώς μου, καὶ ὅταν ἔβαλα τὸ πόδι μου εἰς τὴν βασιλικήν μου ἅμαξαν, ὅσον σήμερον ὅπου πρέπει νὰ σᾶς διηγηθῶ τὰς ἐντυπώσεις μου τῆς μεσοσαρακοστῆς τοῦ 1901.

Ἐν τούτοις ὅλαι αἱ λεπτομέρειαι εἶνε ἀκόμη ζωντανκὶ εἰς τὴν μνήμην μου. Ἡ ἐκλογὴ κατ' ἀρχὰς ἦτο πολὺ ταραχώδης, καὶ οἱ τοῖχοι τοῦ καφενείου «Ὁ χρυσοῦς στάχυς», ὅπου ἔγινε, βεβαίως θὰ ἀντηχοῦν ἀκόμη. Ἡ πρώτη ψηφοφορία κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Δὶς Romelette ἐξελέγη ἀπερρίφθη, διότι ἡ κόρη αὕτη δὲν ἀνῆκε εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Halles, ἡ ὁποία τὸ ἔτος αὐτὸ θὰ ἔδιδε τὴν βασίλισσαν τῶν βασιλισσῶν καὶ εἰς δευτέραν ψηφοφορίαν ἐξελέγην ἐγώ. Ἡ πρώτη ἐπίσημός μου πρᾶξις ἦτο ἡ ὑποδοχὴ τῶν βασιλισσῶν τῶν διαφόρων ἀγορῶν, τὰς ὁποίας μοῦ παρουσίασαν μὲ ὅλην τὴν μεγαλοπρέπειαν καὶ ὅλην τὴν ἐπισημότητα.

Ἐκράτησα γλυκυτάτην ἀνάμνησιν τῆς παρουσιάσεως αὐτῆς· ἡ εὐχαριστησίς της ἐμειώθη ὀλίγον ἀπὸ τὴν στάσιν τῆς ἀντιζήλου μου, ἡ ὁποία ἤθελε μὲ κάθε τρόπο νὰ πάρῃ τὴν θέσιν μου. Καὶ ἔπειτα... Φαντασθεῖτε, ὅτι εἶμαι ὑποχρεωμένη ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά μου νὰ σηκόνωμαι εἰς τὰς δύο ὥρας τῆς πρωΐας. Κοιμοῦμαι κατ' ἀνάγκην τὸ ἀπόγευμα μετὰ τὸ πρόγευμα κατὰ τὰς δύο. Τώρα ἀκριβῶς τὸ ἀπόγευμα ὀφείλω ἀρκετὰς ἑβδομάδας, νὰ δίδω ἀκρόασιν εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τῶν ὑπηκόων μου, δηλ. εἰς τοὺς δημοσιογράφους, οἱ ὁποῖοι ἕνεκα τῶν περιπετειῶν τῆς ἐκλογῆς μου μὲ ἐπισκέπτονται συχνότερα. Αἱ πρῶται ἐπισκέψεις, τὸ ὁμολογῶ μὲ εὐχαρίστησαν. Ὅλοι αὐτοὶ οἱ κύριοι οἱ σοβαροὶ ἢ οἱ γελαστοί, οἱ ὁποῖοι ἐλάμβανον τὸν κόπον νὰ μὲ ἐπισκεφθοῦν ἐκολάκευαν τὴν φιλοτιμίαν μου. Ἀλλὰ κατόπιν ἡ ἔλλειψις τοῦ ὕπνου μὲ ἔκαμε νὰ σκεφθῶ ὅτι ἡ δόξα ἔχει καὶ τὸ ὀχληρόν της μέρος.

Εἶχον ἀπογοητεύσεις τινάς. Τὴν πρωΐαν εἰς τὸ περίπτερόν μου εἰς Halles ἤκουν τὸ ἀντικείμενον τῆς περιεργείας ὅλων. Ὅλοι περνοῦσαν ἀπ' ἐμπρός μου διὰ νὰ μὲ ἴδουν· τὸ ὁποῖον μ' ἐνοχλοῦσε ἰδίως ὅταν ἡ παρατήρησις συνωδεύετο καὶ μὲ σκέψεις ἀπόψεις κάτω ὡς αὐτήν, τὴν ὁποίαν ἄκουσα δύο τρεῖς φορές.

—Ἀ ! αὐτὴ εἶνε ἡ βασίλισσα!

Καὶ ἐλέγετο μὲ ὕφος περιφρονητικόν, τὸ ὁποῖον καὶ τώρα ἔτι τὸ σκέπτομαι δυσαρεστοῦμαι.

Ἂν τουλάχιστον οἱ τόσον δύσκολοι αὐτοὶ ἄνθρωποι ἠγόραζον τίποτε.. .Ἀλλὰ οὔτε καὶ ἔμπορος οὔτε καὶ βασίλισσα ἠυχαριστοῦντο.

Ἀλλ' ἂς ἔλθωμεν εἰς τὴν μεγάλην ἡμέρκν. Δὲν δύναμαι νὰ τὴν συλλογισθῶ χωρὶς νὰ αἰσθανθῶ ἀνατριχίλαν εἰς τοὺς ὤμους. Παρισινοί, ἡ βασίλισσά σας τοῦ 1901 ἐκρύωσε πολὺ καὶ αὐτὸ τὸ ἐνθυμεῖται μαζῆ μὲ τὰς τιμὰς ποῦ τῆς ἐκάματε.

Τὴν πρωΐκν αὐτῆς τῆς μεσοσαρακοστῆς, ἡ πρώτη μου φροντίς, ὅταν ἐξύπνησα, ἦτο νὰ κυττάξω τὸν καιρό. Ἦτο ὑγρὸς καὶ κρύος. Ἡ εὐχαρίστησις μου ἠλαττώθη, ἐν τούτοις ἐνεδύθην τὸ μεγαλοπρεπὲς φόρεμά μου τῆς αὐλῆς μὲ μεγάλην χαρά. Φίλοι μὲ συνώδευσαν ἕως τὸ ἅρμα μου. Εἶνε πολὺ ὡρκῖον. Ἔχει τὸ σχῆμα πλοίου καὶ ἀνκπαριστᾶ τὴν πόλιν τῶν Παρισίων. Μοῦ λέγουν ὅτι συμβολίζομεν

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΡΟΚΑ

Ἀλ-' ἡ χρονιὰ τὰ πρόβατα τῆς στάνης τοῦ Δεκεμβρίου κατέβηκαν ἀπὸ - ρουνό ποιό γλήγορα ἀπὸ τὰ συνηθισμένα...

Ἂν καὶ ὁ Πέτρος ἤτανε πάντα ὁ τελευταῖος ποὺ τὰ κατέβαζε καὶ γιὰ αὐτὸ κάθε φθινόπωρο ὅταν τὸν ἔβλεπαν καὶ ἤρχουντ.αν στὴν πεδιάδα ἤξεραν πῶς ὁ λύκος ἤτονε πολὺ κοντά! Καὶ αὐτὴ τὴ χρονιὰ ἂν καὶ εἶχε χιονίσει λιγάκι τὰ ζῶα δὲν ὑπόφιραν γιατὶ τὸ κρύο ἀργοῦσε.

Ἀλλ' αὐτὴ τὴ φορά, ὡς τολμηρὸς ποὺ φαίνουντ.αν πῶς πάντα ; ὑριζε στὸ χωριὸ λυπημένος, βιάζουντ.αν νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸ βουνό.

Ὅταν ἔρευγε τὴν ἀνοιξη ὁ Πέτρος πέρασε ἀπὸ τὸ ξενοδοχεῖο τοῦ χωριοῦ ὄχι γιὰ τίποτε ἄλλο παρὲ γιὰ νὰ τὸ πῇ τῆς Κατίνας...

Καὶ ἀκριβῶς ἤτανε μονάχη καὶ διώρθωνε ἕνα φόρεμα γελῶντας καὶ τραγουδῶντας.

Ἄμα τὴν εἶδε ὁ Πέτρος ἔχασε τὴν τόλμη του. Καὶ ὅμως εἶχε κάμει ὅρκο πῶς θὰ εἶχε θάρρος. δὲν ἔκρεπε ποιὰ νὰ τὸ ἀναβάλῃ! Ἀλλὰ μήπως δὲν τὸ εἶχε ἀποφασίσει ἕξη μῆνες τώρα : στὰ χαμένα! Κάθε πρωὶ ὅλο τὸ χειμῶνα ἔλεγε πῶς δὲν θὰ περάσῃ ἡ αὐριανὴ χωρίς.... καὶ ὅμως ἔφτανε ἡ ἐποχὴ νὰ ξαναφύγῃ χωρὶς νὰ ἔχῃ μιλήσει...

Τέλος πῆρε τὴν ἀπόφαση, ἀλλ' αν καὶ τὸ ἤθελε δὲν μποροῦσε νὰ πῇ λέξη καθὼς καὶ τόσες ἄλλες φορές, τέλος κατώρθωσε νὰ ἀποχαιρετήσῃ.

—Ὁ Πέτρος φεύγει ; ὁ Πέτρος ἀνεβαίνει στὸν οὐρανὸ ἀπὸ τώρα, εἶπεν ἡ Κατίνα ἀστειευομένη.

Τότε ἔλαβε θάρρος :

—Ναί, μὰ πρὶν νὰ φύγω πρέπει νὰ σοῦ πῶ κάτι..

—Τί ;

—Σ' ἀγαπῶ πολύ...

Καὶ ἀπὸ φόβο, μήπως ἂν δὲν τελείωνε ἀμέσως, ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἔλεγε, εἶπε μὲ ἀπόφασιν :

— Ἂν θέλῃς θὰ παντρευθοῦμε ἔπειτα ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Μαρτίν, ὅπου τελειώνει ἡ ὑποχρέωσή μου, ἔχω τριῶν χρόνων μισθοὺς κατὰ μέρος καὶ θὰ ζήσουμε εὐτυχισμένοι.

— Πές μου, θέλεις ;

— Μιλᾷς καλά, ἄμα θέλεις, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Κατίνα, συνηθισμένη στοὺς ἀδιάκοπους χαριεντισμοὺς τῶν παλληκαριῶν τοῦ χωριοῦ. Δὲν τὸ κάνεις συχνά, μὰ ἄμα ἀρχίσεις τὰ καταφέρνεις καλά.

Μιὰ φωνὴ τὴν φώναζε :

Ὁ πατέρας μὲ φωνάζει, γειά σου.

—Θὰ παντρευτοῦμε ; τῆς ξανάλεγε ὁ Πέτρος.

—Ἀ ! τρελλέ, τρελλὲ τοῦ φώναζε.

—Θὰ παντρευτοῦμε ; ἐπέμενε.

—Θὰ ξαναμιλήσουμε γιὰ αὐτὸ τὸν χειμῶνα τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ Κατίνα.

Σοβαρή ; ἢ παριγελωντάς τον ; ποῖος ξέρει !—καὶ χωρὶς νὰ τοῦ πῇ τίποτε ἄλλο ἔρευγε, ρίχνοντας στὸ βοσκὸ τὸ λούλουδο ποῦ κρατοῦσε σ' ἄσπρα δόντια της.

Ὁ Πέτρος ἔγινε τρελλός, νόμισε πῶς αὐτὸ ἤτονε μία ὑπόσχεσις καὶ ἔκρυψε μέσα στὸ βιβλίο τῆς προσευχῆς του τὸ ἄνθος, τὸ ὁποῖο ἡ Κατίνα τοῦ ρίξε χωρὶς νὰ συλλογιστῇ γιὰ νὰ χωρατεύῃ μαζῆ μὲ τὴν φράσιν «Θὰ ξαναμιλήσουμε γιὰ αὐτὸ» ἡ ὁποία γράφτηκε γιὰ πάντα στὸ μυαλό του, καθὼς καὶ τὸ γέλοιο της τ' ἄκουγε ὅλη τὴν ἡμέρα σὰν χαρμόσυνη καμπάνα.

Ἔπειτα γιατὶ δὲν θὰ τὸν εἶχε θέλησι ; ὁ Πέτρος εἶχε πάντα καλὸ μιαλό καὶ ὅλοι τὸν ἤξεραν γιὰ ἐργατικὸ καὶ τίμιο, ἡ Κατίνα ἤτονε φτωχὴ χωρὶς διόλου προῖκα·

Δὲν εἶχε λοιπὸν νὰ φοβηθῇ ἄρνησιν ἀπὸ συμφέρον.

Καμμιὰ λοιπὸν ἀμφιβολία δὲν τάραξε τὴν πίστη του : Ἔπειτα αὐτὸ τὸ ἄνθος καὶ τὸ γέλοιο ἤτανε γιὰ τὸν Πέτρο, ὁ ὁποῖος ἕξη μῆνες τὸ χρόνον

τοὺς Παρισίους, εὐχαριστοῦντας τοὺς ἐπισήμους ξένους, οἱ ὁποῖοι ἦλθον εἰς τὴν Ἔκθεσίν των καὶ ἔχω ἐνώπιόν μου συντρόφους ἐνδεδυμένας μὲ τὰ φορέματα ὅλων τῶν Ἐθνῶν.

Κάθημαι πολὺ ὑψηλὰ καὶ πολὺ ἄτχημκ στὸ ἅρμα μου. Αἱ πρῶταί στιγμαὶ περνοῦν εἰς τὸ νὰ βλέπω· μὲ ἔκπληξιν κάτω, ὅλας αὐτὰς τὰς κεφαλάς, ὅλην αὐτὴν τὴν ἀσυνήθη κίνησιν τοῦ πλήθους. Τὰ Ἠλύσια Πεδία εἶνε ὁ πρῶτος σταθμός μας. Ὁ κύριος Gombarieu μὲ ὑποδέχεται ἐξ ὀνόματος τοῦ κ. Λουμπὲ καὶ μοῦ προσφέρει ἐκ μέρους του ἕνα πολὺ ὡραῖον χρυσοῦν βραχιόλι.

Ἀναβαίνω πάλιν εἰς τὸ ἅρμα μου καὶ πηγκίνομεν πρὸς τὰς λεωφόρους. Εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς Opera ἔχω ἀληθῶς ὡς ζάλην, τόσος κόσμος ἔχει συνχχθῆ ἐκεῖ· εἶμαι τόσο ὑψηλά, βλέπω τόσον μακρὰν καὶ νομίζω ὅτι εἰς διάστημα δεκάδων κοιλομέτρων ἐκτείνεται ἡ αὐτὴ μάζα ἀπὸ ἄνδρας καὶ γυναῖκας, καὶ ὅτι χιλιάδες κεφαλῶν εἶνε γυρισμένκι πρὸς τὸ μέρος μου καὶ μὲ ἐπευφημοῦν, βλέπω ἀπὸ τὸ ὕψος μου ὅλον τὸν δρόμον τῆς Opera. Εἶνε μία αἴσθησις ποῦ δὲν δύναται νὰ τὴν φαντασθῇ τις. Ὅσον προχωροῦμεν τόσον χειρότερα κάθημαι.

Ἀρχίζει νὰ ψηχαλίζῃ. Ὑπομένω. Ἡ βροχὴ γίνεται πλέον δυνατή, ἀποφασίζω ν'ανοίξω μιὰ ὀμπρέλλα, τὴν ὁποίαν εἶχον πάρει μαζῆ μου, ἀλλ' ἀνκγκάζομκι νὰ τὴν κλείσω ἀπὸ τὰς φωνὰς τοῦ πλήθους.

Ἐπισκεπτόμεθα τὴν ἐφημερίδα «Πρωΐκν», ἔπειτα τὸν κ. Marguery. Ἕνα ποτῆρι ζεστοῦ κρασιοῦ δὲν εἶνκι ἀρκετὸν νὰ μὲ κρατήσῃ ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὸν κόπον. Αἰσθάνομκι ὅτι πλησιάζω νὰ λιποθυμήσω. Τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μὲ ἀναζωογόνησε καὶ ἠδυνήθην νὰ φθάσω ἕως τὸ τέλος εἶναι ἡ μουσική. Χωρὶς αὐτὴν θὰ ἔπεφταπὸ τὸ ἀκατάλληλον κάθισμά μου. Τότε ἐννόησα τὴν χρησιμότητα τῆς στρατιωτικῆς μουσικῆς καὶ τὸν λόγον τοῦ ὡραίου βαδίσματος τῶν στρατιωτῶν μας.

Εἰς τὸ Hôtel de Ville ἔγεινα δεκτὴ ἀπὸ τὸν Deusset ὁ ὁποῖος ἔκαμε τὴν συμφιλίωσίν μου μὲ τὴν D. Bonelotte, τὴν βασίλισσαν ὅπου εἶχον ἐκθρονίσει καὶ ἐμέ. Ἐφιλήθημεν καὶ τὸ ἐπεισόδιον ἐτελείωσεν οὕτω.

Μετὰ τὸ Hôtel de Ville ἐσταματήσαμεν εἰς τὴν νομαρχίαν ὅπου ἐπανεῦρον ὅλους τοὺς γνωστοὺς τῆς Halles, οἱ ὁποῖοι μὲ κυττάζουν. Δὲν δύνασθε νὰ φαντασθῆτε τί εὐχαρίστησιν μοῦ κάμνει αὐτὸ νὰ εὑρεθῶ οὕτω μεταξὺ γνωστῶν. Κατ' εἶναι ὁ τελευταῖος ὁ[illegible]. Εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Μιχαὴλ γενικὴ διάλυσις.

Marie Marlin Poirié
Βασίλισσα τῶν Βασιλισσῶν τοῦ 1901.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΙ ΣΤΟΛΙΣΜΟΙ

Μία Ἀμερικανίς, ἐννοοῦσα ἀνκντιρρήτως νὰ φθάσῃ τὸ ὕψιστον record τῆς γυναικείας πολυτελείας καὶ τοῦ πλούτου, διέταξεν εἰς Παρισίους ἓν ζεῦγος μανικέτες μπούστου, ἓν ἐπώμιον καὶ δύο νομίτες, ὅλα πλεγμένα ἀπὸ filigranes χρυσὸ καὶ στολισμένα μὲ ρουμπίνια καὶ ζαφείρους.

Ἄλλοτε ἐφοροῦσαν μόνον κοσμήματα ἀπὸ χρυσὸν καὶ πολιτίμους λίθους. Μόνον μεταξὺ τῶν φημισμένων ὡραίων τῶν παλαιοτέρων ἐποχῶν ἡ κ. Musard ἐφηρμίζετο δι' ἓν σμαραγδοπλεγμένον ἐπώμιον, μὲ τὸ ὁποῖον ἐσέπαζε τοὺς γυ-

ζῆη στὸ βουνὸ καὶ δὲν ἤξερε μὲ τί εὐκολία τὰ χάριζε ἡ Κατίνα τὰ λουλούδια της καὶ τὰ γέλοια της, ἤτονε περισσότερο ἀπὸ ὑπόσχεση.

Αὐτοὺς τοὺς ἕξη μῆνες πάνω στὸ βουνό, κάτω ἀπὸ τὸν γαλάζιο οὐρανὸ τοὺς πέρασε τώρα ὁ Πέτρος κυττάζοντος πρὸς τὸ μέρος τοῦ χωριοῦ, ἀπ' ὅπου νόμιζε ἴσως πῶς τὸν ἔβλεπε ἡ ἀγαπημένη του, καὶ θυμότανε καὶ τὰ ποιὸ ἀσήμαντα συμβάντα καὶ τὰ ποιὸ ἄθῳα λόγια ποῦ εἴχανε ἀνταλλάξει : τὸν τίχε εὐχαριστήσει μὲ πολὺ γλυκειὰ φωνὴ μιὰ μέρα ποῦ τῆς εἶχε βγάλει νερὸ ἀπὸ το πηγάδι, καὶ ὅταν τῆς πῆτε μιὰ φωλιὰ πουλιῶν. Μιὰ ἄλλη φορὰ τοῦ εἶπε :

Τί καλὸς σύζυγος ποῦ θὰ εἶσαι Πέτρο !

Περισσότερο ἀπ' ὅλα θυμότανε τὴ μεγάλη χαρὰ ποῦ εἶχε ὅταν τῆς ἔδωκε μιὰ ρόκα ποῦ ἴδια καμμιὰ κοπέλλα στὸ χωριὸ δὲν εἶχι Τὴν εἶχε κόψει ἀπὸ ἕνα θάμνο λεπτὴ καὶ δυνατὴ καὶ στολισμένη μὲ πάφυλες καὶ μὲ σκαλίσματα καὶ μὲ τὸ ὄνομά της γραμμένο ἐπάνω, ἡ ὁμομανετικὴ ἐργασία ἑνὸς ὁλάκερου χειμῶνα, στὴν ὁποία εἶχε βάλει ὅλη του τὴ σκέψη καὶ ὅλη τὴν ἀληθινὴ ἀγάπη τῆς ἀθῶας ψυχῆς του.

Καὶ ἔτσι λίγο λίγο τὸ αἴσθημα του μεγάλωνε καὶ τώρα ἐννοεῖται βέβαια γιατὶ ὁ Πέτρος αὐτὸ το χειμῶνα βιάστηκε νὰ κατέβῃ ἀπο τὸ βουνό.

Τὸ ἀνέβασμα στὸ βουνὸ τοῦ βοσκοῦ καὶ τὸ κατέβασμα σημειόνουνε τὶς δύο ἐποχὲς στοὺς βουλίσους αὐτοὺς λαούς.

Ὅταν γυρίζουνε στὸ χωριὸ ὅλοι τοῦχουνε σ' προσπάντησή τους γιὰ νὰ τοὺς χαιρετήσουνε καὶ νὰ μάθουνε νέα, πόσο αὐξήθηκε τὸ κοπάδι τῶν ἀρνιῶν, ἂν ὁ καιρὸς ἤτονε καλὸς ἐκεῖ πάνω καὶ τὸ χορτάρι μπόλιχο.

Μονάχα στὴν πόρτα τοῦ ξενοδοχείου δὲν φαίνεται κανείς.

Ἡ Κατίνα δὲν εἶνε ἐκεῖ γιὰ νὰ χαιρετήσῃ τοὺς βοσκούς, αὐτὴν ζητεῖτε ἀδιάκοπα μὲ τὰ μάτια καὶ ὁ Πέτρος καὶ τὸ βρίδο τό κιλτό του μὲ τὴ σαθπα μένει γυμτο μπροστά του· οἱ ἄλλοι δὲν βλέπουνε τὴ λύπη του καὶ τὸν πυρετό του, γιατὶ εἶνε συνηθισμένοι νὰ τὸν βλέπουνε πάντα ἔτσι σιωπηλό καὶ χωρὶς ὄρεξι καὶ διηγοῦνται τὰ νέα τῆς ἡμέρας τὸ χορὸ τοῦ πανηγυριοῦ τὴν καλὴ ἐσοδειὰ καὶ τὸ γάμο τῆς Κατίνα..

—Ἡ Κατίνα ;

—Ναί, βέβαια μὲ τὸν ἀρχιβοσκὸ τῶν βουνῶν τοῦ Esclaus... σήμερα πήγαινε στὴ χώρα γιὰ τὰ νυφίτικα...

"Αχ ! πῶς πονεῖ ἡ καρδιὰ τοῦ Πέτρου.

Πηγαίνει καὶ ἐκεῖνος στὸ χορὸ καὶ βλέπει τοὺς χορευτάδες ποῦ φιλιοῦνται καὶ τὸν βοσκὸ καὶ τὴν Κατίνα...

Ἐκείνη βλέπει τὸν Πέτρο ποῦ μπαίνει τὸν χαιρετάει μὲ το αἰώνιο χαμόγελό της το ὁποῖο ὁ δύστυχος Πέτρος νόμιζε πῶς μονάχα γιὰ αὐτὸν ἤτανε κατακόκκινη ἀπο εὐχαρίστηση.

—Ἀ ! Πέτρο ὁ λύκος σ' ἔδιωξε ἀπο το Γοσεμβρόν ; Τί κυττάζεις ἔτσι ; ὁ πατέρας μου σκάλεσε σήμερα... Ἄδιασε το ποτῆρι του καὶ πῆγε καὶ κάθισε κοντὰ στὴ μαύρη γωνιὰ ποῦ ἤτανε ἀκόμη λιγάκι φωτιά, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ θυμάζε τὴν Κατίνα ἡ ὁποία χαιρετοῦσε ἀκούραστη ὅλους, μαζῆ μὲ τον ἀραβονιαστικό της.

Τότε καμάθηκε πῶς σκάλιζε τὴ φωτιὰ καὶ ἐπειδὴ κείνη τὴν ὥρα ἔρριξε ἡ Κατίνα φρίγανα στὴ φωτιὰ τῆς ζήτησε κάτι γιὰ νὰ τὴ σκαλίσῃ. .

Γλήγορα, γλήγορα, ἀφοῦ δὲν εὕρισκε τίποτε ἄλλο ποιό πρόχειρο ξεκρέμασε ἡ λυγερὴ ἀπο ἕνα καρφὶ ποῦ κρέμουνταν τὴ ρόκα τοῦ Πέτρου, τὴν ὁποία μεταχειρίζουνταν ὅπως κάθε ἄλλο ξύλο γιὰ νὰ σκαλίζῃ τὴ φωτιὰ καὶ τοῦ τὴν ἔδωκε τοῦ δύστυχου καὶ βιαστικὰ γύρισε στὸ σύντροφό της.

Ὤ ! Κατίνα, μουρμούρισε μὲ πόνο ὁ Πέτρος καὶ γλήγορα γλήγορα ἀνακατεύοντος τὴ φωτιὰ μὲ τὴ ρόκα ποῦ μισόκαιε τὴν ἔκανε νὰ ξανάψῃ. Τότε ἡ πάνθηκε ζάλη στὸ κεφάλι του, κρύα τὴν καρδιὰ του, σὰν νὰ τον πλάκωσε κρύα κατιγίδα, ἡ νύχτα προχωρεῖ. ἡ φωτιὰ σβύνει, ἡ γωνιὰ γίνεται μαύρη καὶ ὅμως ὁ Πέτρος ἀκόμα ἀνακατεύει τὴ σταχτὴ ἐνῷ σκοτίζεται ὁ νοῦς του Καὶ τοῦ φαίνεται πῶς μέσα σ' αὐτὲς τὶς φλόγες ποῦ κάηκε καὶ ἡ μισὴ ρόκα κάηκαν καὶ ὅλες ἡ ἐλπίδες του· Τὸν φωνάζουνε. σηκώνεται χαιρετάει καὶ αὐτὸς τὴν συντροφιὰ μὲ το ποτῆρι στο χέρι καὶ φεύγει ἐνῷ τὰ τραγούδια καὶ ἡ μουσικὴ ἐξακολουθοῦσε.

Στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ μέσα στὴ χαράδρα ποῦ ἀκολουθάει τον ἀνήφορο ὁ ποταμὸς πέφτει σὰν κατρράκτης ἀπο ὕψος τριάντα μέτρων τό πέσιμο τοῦ νεροῦ ἔσκαψε στὸ βράχο ἕνα βαθὺ λάκο καὶ ἐκεῖ ὅποι ἤρθανε νὰ ψαρέψουνε ἠθρανε το πτῶμα τοῦ βοσκοῦ τοῦ Γοσεμβράν.

Νόμισαν πῶς παραπάτησε καὶ ἔπεσε.

Ὁ Πέτρος βαστοῦσε ἀκόμα μὲ τό παγωμένο χέρι του ἕνα κομάτι ξύλο το ὁποῖον εἶχε μείνει ἀπο τὴ ρόκα.

Jean Alabbert

μνοὺς ὤμους της καὶ ἡ διάσημος Mme Tallien ἐφημίζετο διότι ὅταν ἐνδύετο τὸ ἑλληνικόν της ἔνδυμα ἔφερεν εἰς τοὺς ἀστραγάλους ψέλια καὶ εἰς ὅλα τὰ γυμνὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν δακτυλίδια ἀπὸ διαμάντια καὶ μαργαριτάρια.

Τότε ὁ κόσμος εἶχεν ἐξαναστῆ κατὰ τῶν ὡραίων καὶ πολυτελῶν αὐτῶν γυναικῶν, ἐνῷ σήμερον δὲν ἐξανίσταται κανεὶς ἂν τὰ διαμάντια ἀπὸ κοσμήματα μεταβάλλονται εἰς ἐνδύματα. Μετὰ τὸ μπολερό, ἔρχονται τὰ πολύτιμα ἐπώμια καὶ τὰ μανικέτια τῶν πλουσίων τῆς Ἀμερικῆς. Ποῦ θὰ σταματήσῃ ἡ παραφροσύνη αὐτὴ κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ μαντεύσῃ. Ἴσως αὔριον θὰ ἔχωμεν μπούστους ὅλους χρυσοῦς καὶ μεθκύριον φορέματα. Τοῦτο θὰ ἐνδιαφέρῃ βεβαίως τοὺς ἀδαμαντοπώλας τῶν δύο κόσμων, ἀλλὰ μὲ αὐτὸ δὲν θὰ κερδίσῃ τίποτε οὔτε ἡ καλαισθησία, οὔτε ἡ χάρις τῆς γυναικείας περιβολῆς. Διότι δὲν εἶναι βεβαίως ἡ πολυτέλεια αὐτὴ ἔνδειξις γούστου, ἀλλ' ἴσως ἔλλειψις πλήρης καὶ τῆς στοιχειώδους ἀντιλήψεως τοῦ ὡραίου. Γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἀνάγκην νὰ σκεπάζωνται μὲ χρυσὸν καὶ μὲ διαμάντια διὰ νὰ φανοῦν ὡραῖαι, βεβαίως εἶναι ἀδικημέναι ἀπὸ τὴν φύσιν καὶ βεβαίως θὰ εἶναι ὄχι μόνον ἀμφιβόλου κάλλους, ἀλλ' ἀκόμη ἀμφιβολωτέρας νοημοσύνης καὶ εὐφυΐας.

Η ΖΩΗ

Ὁ θεὸς ἐσυμβουλεύθη τὸν νοῦν του διὰ νὰ δημιουργήσῃ τὸν ἄνδρα, τὴν καρδιάν του διὰ νὰ δημιουργήσῃ τὴν γυναῖκα.

Εἶνε μία ἐποχὴ εἰς τὸ ἔτος καὶ εἰς τὴν ζωὴν ὅπου βροχὴ καὶ ἥλιος μειδιάματα καὶ δάκρυα φαίνονται μαζῆ πολλὰς φορὰς τὴν ἡμέραν: Εἶν' ἡ Ἄνοιξις καὶ ἡ Παιδικὴ ἡλικία.

Ἕνας γέρων καὶ ἕνας ἔφηβος ἐπεριπατοῦσαν μαζῆ. Καὶ ὁ ἔφηβος ἔλεγεν εἰς τὸν γέροντα μὲ ἐνθουσιασμόν: «Πλουτη!διασκεδάσεις! Τι μαί!»... Τότε φυσοῦσε ἀέρας. Ὁ γέρων ἄνοιξε τὸ χέρι του καὶ τὸ ἔκλεισε πάλιν: «Τί κάνεις;—Κρατῶ ζ,τι ζητῆς», ἀπεκρίθη μειδιῶν ὁ γέρων.

Ὀλίγοι ἀγαποῦν πολύ, πολλοὶ ἀγαποῦν ὀλίγον

Ἐὰν ὁ φίλος σου εἶνε ἀδύνατος συγχώρησέ τον, ἐὰν δυσκολεύεσθε εὐκόλως, ὑπόφερέ τον. ἄδικος συγχώρησέ τον, ἄπιστος λησμόνησέ τον.

Εἶνε ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἀγαποῦν ὅλα, ἄλλοι οἱ ὁποῖοι δὲν ἀγαποῦν τίποτε: δὲν τοὺς ἀγαπῶ.

Ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε λύρα μὲ ἑπτὰ χορδάς: ἕξη χορδὰς διὰ τὴν λύπην, μίαν μόνην χορδὴν διὰ τὴν χαρὰν καὶ ἡ ὁποία ἠχεῖ σπανίως.

Αἱ εὐγενεῖς καρδίαι μεγαλοποιοῦν τὴν εὐγνωμοσύνην, ὅμοιαι μὲ ἐκείνους τοὺς μεγάλους ὄρχοντας, οἱ ὁποῖοι ἀμείβουν μικρὰν ὑπηρεσίαν μὲ γουσοῦν νόμισμα

Joseph Roux.

ΣΥΝΤΑΓΑΙ

Βούτυρο διὰ τσάϊ.

Βάζετε 192 δκα ἀλεῦρι τῆς Τεργέστης, 50 δράμια βούτυρο, 150 δραμ. ζάχαρη, 6 αὐγά, τὸ ζουμὶ ἀπὸ 5 πορτοκάλλια καὶ ἕνα κουταλάκι τοῦ γλυκοῦ σόδα. Ἀσπρίζετε τὸ βούτυρο καλὰ ἔπειτα ρίπτετε τὴν ζάχαριν, ἔπειτα τὸ ἀλεῦρι καὶ τὸ ἀνακατεύετε καλὰ καλά· ἔπειτα ἔχετε τὰ αὐγὰ κτυπήσει χωριστὰ τὰ ἄσπρα καὶ χωριστὰ τοὺς κορκούς, ρίπτετε τότε τοὺς κορκούς, τὸ ζουμὶ ἀπὸ τὰ πορτοκάλια· κατόπιν τὰ ἄσπρα τῶν αὐγῶν καὶ τέλος τὴν σόδα λυομένη μέσα εἰς ὀλίγο ζεστὸ νερό, τὰ δουλεύετε καλὰ τοὐλάχιστον ἕνα τέταρτον, ἀλείφετε τὴν φόρμαν σας μὲ βούτυρον, ρίγνετε μέσα τὴν πάσταν καὶ τὴν στέλλετε εἰς μέτριον φοῦρνον.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΙΕΙΟΝ
Σ. Α. ΤΣΑΜΗΣ

Ὑποδηματοποιοῦ ἀπάσης τῆς Β. Οἰκογενείας, τῆς Α. Β. Υ. τοῦ Διαδόχου τῆς Α. Β. Υ. τῆς Πριγκηπίσσης Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Υ. τοῦ πρίγκηπος Γεωργίου.

Βραβευμένου διὰ τῶν πρώτων βραβείων ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει καὶ ἐν τῇ τῶν Χανίων, τιμωμένου ὑφ' ἁπάσης τῆς ἐκλεκτῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας ἥτις προμηθεύεται παρ' αὐτοῦ τὰ ἀπαραμίλλου κομψότητος ὑποδήματά της, τὰ τῆς ἐφετεινῆς ὅμως ἐαρινῆς περιόδου θὰ ἦναι τὰ ἄριστα καθόσον θὰ κατασκευάζωνται εἰς κομψοτάτας φόρμας προσφάτως κομισθείσας ἐκ Παρισίων, διὰ δερμάτων πρώτης μὲν ποιότητος ἀλλὰ καὶ εἰς ἀναριθμήτους χρωματισμούς.

Παναθήναια : — Δεκαπενθήμερον εἰκονογραφημένος περιοδικόν.

Διευθυντὴς καὶ ἰδιοκτήτης : **Κίμων Μιχαηλίδης**

Τίμημα ἐγγραφῆς : Ἐσωτερικοῦ δι' ἓν ἔτος δρ. 25

» » ἓξ μῆνας » 13

Ἐξωτερικοῦ τὰ αὐτὰ ποσὰ εἰς χρυσόν.

Ἀθῆναι 18. Ὁδὸς Φιλελλήνων.

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ

Ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην αἱ ὑφάντριαί μας μεταξωτῶν ὑφασμάτων, ἀναδεικνύονται καὶ κάμνουν τὸν δρόμον των εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ ἀνοίγουν εὐρύτερον τὸν κλάδον αὐτὸν τῆς γυναικείας βιομηχανίας ὁ ὁποῖος χρονολογεῖται ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους.

Νέον τώρα ἐργοστάσιον ἱδρύθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων ἀρ. 15 ὑπὸ μιᾶς ἐκ τῶν καλλιτέρων ὑφαντριῶν, ἡ ὁποία εἰς τὴν δεξιότητα καὶ τὴν τέχνην εἶναι ἐφάμιλλος μὲ τὰς ἀρίστας εἰς τὸ εἶδος αὐτό. Εἶνε ἡ κ. Μαρία Δραματινοῦ, τεχνίτρια ἀρίστη καὶ εἰς τὰ ἀραχνοειδῆ καὶ εἰς τὰ φουλάρια καὶ εἰς τὰ πυκνὰ μεταξωτὰ καὶ εἰς τὰς χρυσᾶς ἐσάρπας καὶ εἰς τὰ μαντυλάκια, τέλος εἰς ὅλα τὰ εἴδη διὰ τῶν ὁποίων στολίζεται τὸ γυναικεῖον κάλλος καὶ ἀναδεικνύεται ἡ νεότης ὡραία καὶ σφριγηλὴ καὶ ἡ ὥριμος ἡλικία ἀνακτᾷ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἀνθηρότητα.

ΤΑ ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΓΗΣ

Συγγραφεύς : Καλλιρρόη Παρρέν

I. **Ἡ Χειραφετημένη.**—Εἶναι τὸ πρῶτον γυναικεῖον Ἑλληνικὸν μυθιστόρημα. Ἀνατέμνει τὴν γυναικείαν καρδίαν, καὶ δίδει πλήρη ἰδέαν τῶν πλεονεκτημάτων τῆς νέας ἐπὶ τῆς παλαιᾶς ἀνατροφῆς.
Τιμὴ ἑκάστου ἀντιτύπου 3 φρ.

II. **Ἡ Μάγισσα.**—Εἶναι συνέχεια τῆς Χειραφετημένης, ἂν καὶ ἀποτελῇ ἔργον αὐτοτελές. Ἡ ὑπόθεσις δραματικωτάτη ἐξελίσσεται εἰς Ἀθήνας ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τῶν Ὀλυμπιακῶν Ἀγώνων, τῶν ὁποίων περιλαμβάνει πλήρη καὶ τελείαν περιγραφήν. Δίδει τὴν εἰκόνα μιᾶς κοινωνίας, διατελούσης εἰς μεταβατικὴν ἐποχὴν καὶ προδιαγράφει λαμπρὸν τὸ μέλλον τῶν λαῶν, οἱ ὁποῖοι ἐνόησαν τὴν σπουδαιότητα τῆς γυναικός, ὡς ζωοποιοῦ καὶ ἀνακαινιστικοῦ στοιχείου τῆς ἀνθρωπότητος.
Καὶ ἡ Χειραφετημένη καὶ ἡ Μάγισσα εἰς τόμους ὑπερτετρακοσίων περίπου σελ. τιμᾶται ἕκαστον 3 δρ. διὰ τὰς Ἀθήνας, 3,50 διὰ τὰς ἐπαρχίας καὶ 3 φρ. χρ. διὰ τὸ ἐξωτερικόν.

Πᾶσα αἴτησις μετὰ τοῦ ἀντιτίμου ἀπευθύνεται εἰς τὰ γραφεῖα τῆς «Ἐφημ. τῶν Κυριῶν».

Ὁδὸς Πανεπιστημίου. ἀρ. 27.